

॥ १९ ॥ प्रलंभितो वंचितः हे असति असंमतमनभीष्टम् ॥ २० ॥ हे सतांकुलप्रसूते तवमतिरन्यथा तद्विपर्ययेण कथमवगता अवसन्ना अध्यव
सितेति वा तदेवाह कुलदूषणं त्विदमित्यादि ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ सद्यस्तत्क्षणमेव मन्युर्यस्य स इन्द्रः ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ विष

राजा दुहितरं प्राह कृतपादाभिवंदनाम् ॥ आशिषश्चाप्रयुं जानो नातिप्रीतमना इव ॥ १९ ॥ चिकीर्षितं ते किमि
दं पतिस्त्वया प्रलंभितो लोकनमस्कृतो मुनिः ॥ त्वं यज्जराग्रस्तमसत्यसंमतं विहाय जारं भजसेऽमुमध्वगम् ॥
॥ २० ॥ कथं मतिस्तेऽवगताऽन्यथा सतांकुलप्रसूते कुलदूषणं त्विदम् ॥ विभर्षिजारं यदपन्नपाकुलं पितुश्च भर्तु
श्च नयस्य धस्तमः ॥ २१ ॥ एवं ब्रुवाणं पितरं स्मयमाना श्रुचिस्मिता ॥ उवाच तात जामाता तवैष भृगुनंदनः ॥
॥ २२ ॥ शशंसपित्रे तत्सर्वं वयोरूपाभिलंभनम् ॥ विस्मितः परमप्रीतस्तनयां परिष्वजे ॥ २३ ॥ सोमेन या
जयन्वीरं ग्रहं सोमस्य चाग्रहीत् ॥ असोमपोरप्यश्विनोश्च यवनः स्वेन तेजसा ॥ २४ ॥ हंतुं तमाद देवजं सद्यो म
न्युरमर्षितः ॥ सवज्रं स्तंभयामास भुजमिन्द्रस्य भार्गवः ॥ २५ ॥ अन्वजानं स्ततः सर्वे ग्रहं सोमस्य चाश्विनोः ॥
भिषजाविति यत्पूर्वं सोमादुत्पावहिष्कृतौ ॥ २६ ॥ उत्तानवर्हि रानर्त्तो भूरिषेण इति त्रयः ॥ शर्यातेरभवन् पुत्रा
आनर्त्ता द्वे वतोऽभवत् ॥ २७ ॥ सौतः समुद्रे न गरिं विनिर्माय कुशस्थलीम् ॥ आस्थितोऽभुंक्त विषयानानर्त्ता
दीनरिदम् ॥ २८ ॥ तस्य पुत्रशतं जज्ञे ककुद्भिज्येष्ठमुत्तमम् ॥ ककुद्भीरेवतीं कन्यां स्वामादाय विभुंगतः ॥ २९ ॥
कन्यावरं परिप्रष्टुं ब्रह्मलोकमपावृतम् ॥ आवर्त्तमाने गांधर्वे स्थितोऽलब्धक्षणे क्षणम् ॥ ३० ॥ तदंत आद्यमा
नम्य स्वाभिप्रायं न्यवेदयत् ॥ तच्छ्रुत्वा भगवान्ब्रह्मा प्रहस्य तमुवाच ह ॥ ३१ ॥ अहो राजन् निरुद्धास्ते कालेन
हृदियेकताः ॥ तत्पुत्रपौत्रनसृणां गोत्राणि च न शृणुमहे ॥ ३२ ॥

यान्देशान् आनर्त्तादीन् अभुंक्त अपालयत् ॥ २८ ॥ ककुद्भीज्येष्ठो यस्मिन् तत् विभुंग्रह्माणम् ॥ २९ ॥ नलब्धः क्षणोऽवसरो येन ॥ ३० ॥
आद्यं ब्रह्माणम् ॥ ३१ ॥ ते त्वया हृदये येकताः ते सर्वे कालेन निरुद्धाः संहताः ॥ ३२ ॥